

21/4/41

444/

ירושלים, יום ב', 21.4.41

בבוקר בא אצלי סלאין בשני ענינים: (א) בדבר סעות הנפוצה
בציבור על זכויות הערבים בארץ. לפני המלחמה באחרונה היו בארץ רק
כ-300,000 ערבים, והשאר הם זרים. בין הערבים ישנם גם צ'רקסים,
טוגרבים וכו'. ראוי היה לעשות חקירה מדויקת בשביל לסתור פעם את
הסענה, שטתטסים בה שונאינו בדבר זכויות של 1,000 שנה. זכויות
אלה יש רק לחלק קטן של הערבים בארץ.

הדבר השני: זילזול בזכויות היהודים על ידי הסטלה, אי-טימוט
בשפה העברית, אחוזות עבריות רשומות בספרי הסאבו כקברים ערביים, זילזול
בשפה העברית ברדיו, במשרדים הממשלתיים אין שליחים יהודים, בשלטים
ברחובות שטתטסים ללא צורך בשפה האנגלית וכו'.

אחריו שיחה ארוכה עם קליינבוים. לדבריו יש בין ראשי
האירגון הרגשה של בדידות. בתוכם יש מתיחות והם סוכנים לפעולות
נועזות, אולם יש הרגשה שביטוב ובסוסדות העליונים נקוט קו של
פאסיביות.

רציתי לדעת דעתו על המצב בתוך הציונות שקוראים לה "ציונות
פרוגרסיבית", האם יש אפשרות ללכד הגושים מעין האכרות בגליל התחתון,
אנטי הטרון, המקצועות החפשיים בעיר, האלטנטים הציוניים בתוך
המושבות הישנות, אנשי חיפה, שהם מיוצגים בערך על ידי אנשים
כז'וכוביצקי, ציטרמן, סולובייצ'יק, רוזנבליס, טוססזון, גרינבוים,
דוסטרובסקי, ציבור הסהווה רוב היטוב העומד מחוץ להסתדרות, ואילו
היה מתלכד ומסמיע קולו בישוב היה יחד עם תנועת הפועלים מטנה את
פני הישוב.

לדעת קליינבוים אין קבוצה זו מסוגלת להתלכד. גרינבוים
מנסה ללכד סביבו אכרים זעירים, אבל הוא אינו יודע ללכד אישים,
הוא אינו יודע ללכד ציבור גדול. להתאחדות ציוני א' יש שתי ברירות
לדעתו, או להתאחד עם הגרמנים, ואז פירוש הדבר קבלת ציונות מיניסליסית,